

ODVJETNIK JOŠKO BILIŠKOV

Petrinjska 48, 10000 ZAGREB

tel: 01/8890-505, faks: 01/8890-506, mob: 091/529-5971

U Zagrebu, 03. travnja 2020. godine
Naš broj: 61/13 (2) J. B.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg sv. Marka 4

10000 ZAGREB

Temeljem ovlasti iz članka 62., stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj: 99/99., 29/02. i 49/02. – proć. tekst), zastupnik po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka trgovačkog društva SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. Ratko Božić iz Splita, Kamen, Podglavica 31, OIB: 31760794599, zastupan po punomoćniku Jošku Biliškovu, odvjetniku u Zagrebu, podnosi

USTAVNU TUŽBU

I. PODACI O PODNOSITELJU USTAVNE TUŽBE

Osobno ime: RATKO BOŽIĆ

JMBG: 0705953380092

OIB: 31760794599

Državljanstvo: Hrvatsko

Prebivalište ili boravište: Split, 21000

Adresa stanovanja: Kamen, Podglavica 31

Država: Hrvatska

Broj telefona: + 385 021 832 411

Broj telefaksa: + 385 021 832 411

PODACI O PUNOMOĆNIKU:

Osobno ime punomoćnika: Joško Biliškov

Zanimanje punomoćnika: odvjetnik

Adresa punomoćnika: Petrinjska 48, Zagreb

Broj telefona: 01/ 8890-505

Broj telefaksa: 01/ 8890-506

II. PODACI O OSPORAVANIM AKTIMA

A) Pojedinačni akt koji se osporava, a protiv kojeg su iscrpljena sva sredstva pravne zaštite:

- rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-310/2015-8 od 28. siječnja 2020. godine kojim je odbačena revizija zastupnika po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka Ratka Božića podnijeta protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-397/13 od 02. lipnja 2015. godine.

Osporavani akt je **primljen dana 05. ožujka 2020. godine.**

- Ustavna tužba se podnosi unutar zakonskog roka od 30 dana.

B) Drugi pojedinačni akti doneseni u istom predmetu koji se također osporavaju:

- rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-1412/15-6 od 02. lipnja 2015. godine kojim je odbijena žalba zastupnika po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka Ratka Božića podnijeta protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj: St-397/13 od 23. siječnja 2015. godine.

- rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj: St-397/13 od 23. siječnja 2015. godine kojim je otvoren stečajni postupak nad dužnikom SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. Split.

III. USTAVNO PRAVO KOJE SE SMATRA POVRIJEĐENIM

Gore navedenim, povrijeđeno je:

1. ustavno pravo na pravično suđenje i na jednakost oružja koje jamči članak 29., stavak 1. Ustava RH, u svezi s čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda,

2. ustavno pravo na jednakost pred zakonom zajamčeno odredbom članka 14., stavka 2. Ustava RH,

3. ustavno pravo na poduzetničku slobodu zajamčeno odredbom članka 49., stavak 1. Ustava RH.

IV. ČINJENICE I RAZLOZI NA KOJIMA SE TEMELJI TVRDNJA O POVREDI USTAVNOG PRAVA

IV.a) Prije svega se navodi da ovu ustavnu tužbu podnosi Ratko Božić, kao zastupnik po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. u stečaju Split i to u svoje ime i u ime i za račun navedenog stečajnog dužnika, te trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. u stečaju u svoje ime i za svoj račun, sve imajući na umu odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: **U-III-5765/2012** i **U-III-5804/2012.**

Stoga, moli se Ustavni sud Republike Hrvatske, u ocjeni navoda i argumentacije ove ustavne tužbe, voditi računa o gore navedenim okolnostima.

Isto tako, moli se Ustavni sud Republike Hrvatske da pravično ispita ovu relativno obimnu ustavnu tužbu jer od donošenja ustavnosudske odluke ovisi daljnja egzistencija podnositelja ustavne tužbe budući će se, zbog otvorenog stečaja za koji nisu bile ispunjene propisane pretpostavke, uslijed pogrešnog postupanja sudova, trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. brisati iz sudskog registra, na koji način će se ugasiti još jedan domaći gospodarski subjekt i to sve u korist HYPO ALPE-ADRIA-BANK INTERNATIONAL AG, koja pak strana Banka je već do sada, svojim nezakonitim i lihvarskim pravnim radnjama, nanijela dovoljno štete domaćem gospodarstvu i domaćim gospodarskim subjektima.

IV.b) Predlagatelj HYPO ALPE-ADRIA-BANK INTERNATIONAL AG iz Klagenfurta, Austrija (kasnijom promjenom tvrtke: HETA ASSET RESOLUTION AG) je Trgovačkom sudu u Splitu dana 26. lipnja 2013. godine podnio prijedlog za pokretanje stečajnog postupka protiv trgovačkog društva SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. Split, o čemu se kod Trgovačkog suda u Splitu vodio postupak pod poslovnim brojem St-397/13.

U bitnome, predlagatelj je svojstvo vjerovnika temeljio na činjenici da je sa trgovačkim društvom SIRIUS SHIPPING INCORPORATED, kao glavnim dužnikom, sklopio tri Ugovora o kreditu: onaj od 20. ožujka 2007. godine, onaj od 03. srpnja 2007. godine i onaj od 06. studenog 2007. godine, temeljem kojih Ugovora mu se trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. obvezalo kao jamac plataca, te temeljem kojih Ugovora mu je izdalo dvije bjanko zadužnice ovjerene kod javnog bilježnika Boška Jurišića u Solinu – prvu, ovjerenu dana 21. ožujka 2007. godine pod brojem Ov-2635/07, na iznos od 1.000.000,00 kn i drugu ovjerenu dana 07. studenog 2007. godine po brojem Ov-10785/07 na iznos od 1.000.000,00, koje zadužnice da predstavljaju ovršne isprave iz kojih proizlazi vjerojatnost tražbine predlagatelja.

U rubriciranom postupku, trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. se, u bitnome, branilo iznoseći pravnu činjenicu da je nadležni Općinski sud u Splitu, rješenjem poslovnog broja: Ovr-6007/14 od 18. studenog 2014. godine, odgodio provedbu izravne naplate po predmetnim zadužnicama, kojim je naložio FINI da odgodi izdavanje naloga bankama za prijenos zaplijenjenih sredstava do donošenja sudske odluke o prijedlogu društva SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. za proglašenje pljenidbe i prijenosa nedopuštenim, dok je to trgovačko društvo uputio u parnicu radi proglašenja pljenidbe i prijenosa nedopuštenom, koju parnicu je i pokrenulo podnošenjem tužbe Sudu dana 02. prosinca 2014. godine u predmetu poslovnog broja: Pi-943/2014, o čemu je Trgovačkom sudu dostavilo rubricirano rješenje, tužbu i potvrdu iz čl. 74. Sudskog poslovnika iz koje je razvidno da je rečena tužba zaprimljena pod brojem Pi-943/2014 i da predmet nije pravomoćno riješen.

U ocjeni pravnog značaja rubriciranog rješenja Općinskog suda u Splitu, trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. je istaklo da se radi o ispunjenju pretpostavki propisanih odredbom članka 50., st. 1. t. 3. Ovršnog zakona koje izričito propisuju da je opravdani razlog za osporavanje ovršne isprave i onaj ako je ovršna isprava, što sporne zadužnice nedvojbeno jesu, na drugi način stavljena izvan snage, odnosno, da je, na drugi način, izgubila svoju djelotvornost (rečenim rješenjem, u biti, da su sporne zadužnice stavljene izvan snage na drugi način, odnosno, na drugi način, su izgubile svoju pravnu

djelotvornost do pravomoćnog rješenja parničnog postupka između stranaka), pa da je time dovoljno otklonjena vjerojatnost postojanja tražbine predlagatelja koja je propisana odredbom čl. 39., st. 2. Stečajnog zakona, radi čega se nisu ostvarile pretpostavke za pokretanje i otvaranje stečajnog postupka.

Isto tako, trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. je istaklo činjenice da nije osobni dužnik predlagatelja, da od strane predlagatelja nije primilo nikakvu imovinsku korist, te da protiv predlagatelja vodi veći broj sudskih postupaka pred trgovačkim sudovima u Splitu i Zagrebu, te pred Općinskim sudom u Splitu, u kojim postupcima se raspravlja o pravnoj nevaljalosti temeljnih Ugovora i pravnoj nevaljalosti spornih zadužnica, koji sudski postupak vodi i protiv FINE radi predaje zadužnica i obustave ovrhe, sve pojedinačim navođenjem poslovnih brojeva sudskih predmeta, uz prijedlog da se ovi pribave i čitaju u dokaznom postupku (spisi: OS u Splitu Pi-943/2014, TS u Splitu P-641/13, TS u Zagrebu P-1048/14).

Nadalje, trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. je iznijelo i prigovor zastare navodeći da se radi o zadužnicama kao sredstvu osiguranja koje su izdane na ime osiguranja glavnih dugova po sklopljenim Ugovorima o kreditu, te da je zastarjela obveza predlagatelja da putem suda traži prisilno ostvarenje tražbine po glavnim Ugovorima, radi čega je nastupila i zastara za ostvarivanje tražbine po spornim zadužnicama, kao sredstvu osiguranja, pravdajući svoje navode pozivanjem na identične pravne stavove Vrhovnog suda Republike Hrvatske citirajući poslovni broj sudske odluke.

Zatim, trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. je iznijelo i prigovor prestanka tražbine predlagatelja ispunjenjem pravdajući ga činjenicom da se predlagatelj već vansudski naplatio od strane osiguranja za brodove koji se navode u predmetnim Ugovorima, te uzapćenjem i prodajom tih brodova, o čemu da se od CROATIA OSIGURANJA d. d. pribave i čitaju podaci o učinjenim isplatama koje su izvršene predlagatelju po policama osiguranja predmetnih brodova iz Ugovora o kreditu na koje se pozivao predlagatelj, knjigovodstveno financijskim vještačenjem poslovnih knjiga predlagatelja, stečajnog dužnika i društva SIRIUS SHIPPING INC, te da se saslušaju stranake svjedoci Helmut Gruber, Gernord Holzman, Sitki Kok, T. K. Kim, Dejan Kovačević, Sandro Božić, Žana Božić Brkić, Gordana Sobin, Dajana Jankov, Mirjana Žutić, Zdravko Kačić i Nikolića Brbora.

I konačno, trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. se branilo navodeći da su temeljni Ugovori o kreditu iz kojih su proizišle sporne zadužnice ništetni i nemoralni pravni poslovi, te da su zbog toga ništetne i sporne zadužnice, radi čega ne proizvode valjane pravne učinke, koje svoje materijalno-pravne prigovore je temeljilo na činjenicama: da su predlagatelj i povezana društva predlagatelja (stambeno-kreditne štedionice), protustranku u dugogodišnjem poslovnom odnosu doveli u položaj financijske ovisnosti u kojem je protustranka, da bi uopće mogla obavljati gospodarsku djelatnost i zapošljavati radnike, bila primorana ulaziti u nove i još nepovoljnije financijske ugovore sa predlagateljem i povezanim društvima predlagatelja, da je predlagatelj imao ulogu poslovne banke protustranke, temeljem koje je imao uvida u cjelokupno poslovanje protustranke, a kako je imao ustrojenu službu praćenja rizika, to da mu je bilo poznato da protustranka, zbog krize koja je zahvatila broderski i pomorski sektor, neće moći ispuniti svoje obveze, da su

predlagatelj i povezana društva predlagatelja, vremenom, smanjivali svoje obveze, a povećavali obveze protustranke (uključivši i smanjenje prekoračenja na tekućim i dr. računima protustranke), da su sporni ugovori sklopljeni da bi se protustranci omogućilo da nabavi brodove temeljem kojih je obavljala gospodarsku djelatnost i da bi tako ostvarenim prihodima vraćala kredite predlagatelju i povezanim društvima predlagatelja, da je predlagatelj, uzaprio navedene brodove i prodao ih u najnepovoljnijim lukama svijeta, na koji način je onemogućio protustranku u ostvarivanju prihoda i vraćanju kredita i dr. davanja protustranci, da se predlagatelj naplatio od osiguranja i prodajom uzapćenih brodova, a sada da spornu tražbinu nastoji naplatiti kako bi istu otpisao iz svojih poslovnih knjiga, da je predlagatelj sve poslove obavljao bez nužnog odobrenja Hrvatske narodne banke i dr, da je postupanje predlagatelja i povezanih društava predlagatelja protivno moralu građanskog društva jer je suprotno tom moralu drugog sudionika u dugogodišnjem poslovnom odnosu dovesti u položaj financijske ovisnosti, istodobno smanjivati sve svoje obveze, naplatiti iste u cijelosti, a sve ovo bez odobrenja nadležene HNB za obavljanje kreditnih poslova u tuzemstvu (u postupku je bilo nesporno da je predlagatelj u Republici Hrvatskoj obavljao neregistriranu djelatnost i to bez odobrenja HNB), radi čega su ništetni svi pravni poslovi predlagatelja i dr.

Prvostupanjskim rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj: St-397/13 od 23. siječnja 2015. godine je otvoren stečajni postupak nad trgovačkim društvom SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o., sve po prijedlogu ranije navedenog predlagatelja.

U bitnome, prvostupanjski Sud smatra da je predlagatelj vjerovnik stečajnog dužnika na iznos od 2.000.000,00 kn temeljem dvije bjanko zadužnice ovjerene kod javnog bilježnika Boška Jurišića u Solinu – prve, ovjerene dana 21. 03. 2007. g. pod brojem Ov-2635/07, na iznos od 1.000.000,00 kn i druge ovjerene 07. 11. 2007. g. po brojem Ov-10785/07 na iznos od 1.000.000,00, koje zadužnice da su propisno popunjene i da predstavljaju ovršne isprave iz kojih proizlazi vjerojatnost tražbine predlagatelja.

Nadalje, prvostupanjski Sud utvrđuje da su predmetne zadužnice izdane od strane stečajnog dužnika koji se predlagatelju obvezao kao jamac platca glavnog dužnika SIRIUS SHIPPING INCORPORATED temeljem tri Ugovora o kreditu: onog od 20. 03. 2007. g. (list 16 – 22 spisa), onog od 03. 07. 2007. g. (list 32 – 38 sudskog spisa) i onog od 06. 11. 2007. g. (list 49 – 57 sudskog spisa), a kako tražbina predlagatelja proizlazi iz predmetnih zadužnica, to ista nije zastarjela obzirom da nije protekao desetogodišnji zastarni rok.

Prvostupanjski Sud ne nalazi predmetne zadužnice i temeljne ugovore iz kojih proizlaze nemoralnim i zelenaškim pravnim poslovima, smatrajući da navod stečajnog dužnika o tome da ga je predlagatelj, zajedno sa povezanim društvima, doveo u položaj zavisnosti postupajući suprotno načelu savjesnosti i poštenja, načelu dobre vjere, koristeći tešku zavisnost stečajnog dužnika i dr., nije osnovan jer da je ovaj o tome trebao voditi računa kada je ulazio u kreditne i jamstvene odnose sa predlagateljem. Prvostupanjski Sud smatra da se stečajni dužnik obvezao kao jamac platca, radi čega odgovara predlagatelju isto kao i glavni dužnik, pa predlagatelj da može zahtijevati ispunjenje obveze ili od glavnog dužnika ili od jamca platca ili od obojice istovremeno, radi čega nije

odlučna činjenica što stečajni dužnik od predlagatelja nije primio nikakvu imovinsku činidbu ili imovinsku korist.

Nadalje, prvostupanjski Sud smatra da su neosnovani i prigovori stečajnog dužnika koji se odnose na pravnu činjenicu da je rješenjem Općinskog suda u Splitu poslovni broj: Ovr-6007/14 od 18. studenog 2014. godine odgođena provedba izravne naplate tražbine po navedenim bjanko zadužnicama jer da to nema utjecaja na pravilno rješenje ove pravne stvari po prijedlogu predlagatelja, a posebice iz razloga što rješenjem Općinskog suda u Splitu nije obustavljena ovrha koja je bila u tijeku (i koja je još uvijek u tijeku).

Prvostupanjski Sud navodi da stečajni dužnik ničim nije dokazao svoje tvrdnje kako se predlagatelj već namirio u svojoj tražbini naplatom od osiguranja i naplatom od uzapćenja brodova, pa ovakve tvrdnje predlagatelja odbija primjenom pravila o teretu dokaza.

O ostalim navodima dužnika, prvostupanjski Sud se nije izjasnio.

Odlučujući o žalbi zastupnika po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka, drugostupanjski Sud pak žalbu odbija kao neosnovanu u bitnome navodeći da se priklanja navodima prvostupanjskog Suda, te da u cijelosti prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskim rješenjem i prvostupanjsku primjenu materijalnog prava.

Od ostaloga, drugostupanjski Sud, u bitnome, navodi da vjerovnik mora učiniti samo vjerojatnim (ne i izvjesnim) postojanje svoje tražbine, dakle, da ne mora dokazivati da njegova tražbina doista i postoji, te smatra da žalitelji navodi koji su iznijeti na okolnost izvjesnosti tražbine nisu od utjecaja na pravilnost zaključaka prvostupanjskog suda.

O ostalim navodima dužnika, drugostupanjski Sud se nije izjasnio.

Vrhovni sud Republike Hrvatske također nije meritorno ulazio u prigovore i argumentaciju zastupnika po zakonu stečajnog dužnika nego je odbacio njegovu reviziju kao nedopuštenu uz paušalno navođenje da argumentaciju iz revizije i dotadašnjeg postupka ne smatra odlučnima za suđenje, bez da je podrobnije iznio razloge zašto to tako smatra i zašto navodima Podnositelja ne poklanja vjeru.

IV.c) Ovakvim postupanjem sudova, povrijeđeno je pravo podnositelja Ustavne tužbe na pravično suđenje i na jednakost oružja.

Naime, sudovi su nepravilno primjenili procesne odredbe koje su propisivale njihovo postupanje.

Isto tako, postupanje sudova ukazuje na arbitrarnost kako u provođenju sudskog postupka, tako i kod obrazlaganja i pravdanja donijetih sudskih odluka budući se sudovi nisu izjasnili o bitnim prigovorima i prijedlozima podnositelja ustavne tužbe.

Posebice odluke sudova nisu dovoljno obrazložene ozbiljnim, relevantnim i

dostatnim razlozima glede prigovora i prijedloga podnositelja ustavne tužbe, dok navodi i prijedlozi podnositelja ustavne tužbe nisu pažljivo ispitani, niti u prvostupanjskom, niti u drugostupanjskom postupku.

Nadalje, učinci sudskih odluka i sudskog postupanja, te učinci sudske interpretacije relevantnih propisa, nisu suglasni s Ustavom i Konvencijom s aspekta zaštite ljudskih prava i temeljenih sloboda.

Istao tako, u tumačenju i primjeni propisa u slučaju podnositelja ustavne tužbe se odstupilo od ranije zauzetih pravnih stavova koje su sudovi već iskazali odlučujući u sličnim prijeporima prema drugim građanima i pravnim osobama, bez da su sudovi za takvo odstupanje iznijeli kakve razloge.

Iznose se razlozi za gore navedeno.

Postupanje sudova je bilo propisano odredbama koje se navode kako to slijedi:

- odredba **čl. 8. Zakona o parničnom postupku** („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07. – Odluka USRH, 84/08., 96/08. – Odluka USRH, 123/08. – ispr., 57/11., 148/11. – proč. tekst, 25/13. i 28/13., u tekstu: ZPP), koji Zakon se ima supsidijarno primijeniti temeljem odredbe **čl. 6. Stečajnog zakona** („Narodne novine“, broj: 44/96., 29/99., 129/00., 123/03., 197/03., 187/04., 82/06., 116/10., 25/12., 133/12. i 45/13. – Rješenje USRH, nastavno: SZ), propisuje da sud odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane, prema svom uvjerenju i to temeljem savjesne i brižljive svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka,
- odredba **čl. 338., st. 4. ZPP-a** propisuje dužnost sudovima, da prigodom izrade svojih odluka, u obrazloženju, kao bitnom sadržaju sudske odluke, vjerno navеду opis činjeničnog stanja utvrđenog na osnovi ocjene dokaza, činjenice koje su stranke iznijele i dokaze koje su predložile, na koji način i ocjenom kojih dokaza su sudovi utvrdili odlučne činjenice, koje je pravo primjenjeno i zbog čega, te zbog čega žalbene navode, žalbene razloge i dr. navode stranke koje nisu prihvatili, nisu smatrali uvjerljivima,
- odredba **čl. 365., st. 2. ZPP-a** propisuje dužnost drugostupanjskom Sudu da valjano ispita, u granicama razloga navedenih u žalbi, žalbu stranke i da se o tome valjano izjasni,
- odredba **čl. 221.a ZPP-a** ograničava pravo sudova da, primjenom pravila o teretu dokaza, odbiju zahtjev stranke i to isključivo i jedino ukoliko su valjano cijenili ili ukoliko su valjano izveli sve predložene dokaze, dok odredba **čl. 220., st. 1. ZPP-a** propisuje dužnost sudovima da se dokazivanje odnosi i da obuhvaća sve činjenice važne za donošenje odluke, na koji način je sudovima propisana dužnost da u obzir uzmu dokaze koji se odnose na činjenice koje važne za donošenje odluke,

VIII

- odredba **čl. 4. SZ-a** izričito propisuje da se stečaj može otvoriti samo ako se utvrdi postojanje kojeg od zakonom predviđenih stečajnih razloga,
- odredba **čl. 7., st. 1. SZ-a** izričito propisuje da se stečajni postupak pokreće samo prijedlogom ovlaštene osobe,
- odredba **čl. 39., st. 1. SZ-a** izričito propisuje da se stečajni postupak pokreće samo prijedlogom stečajnog vjerovnika, dok **st. 2., čl. 39. SZ-a** izričito propisuje kako je vjerovnik ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka ukoliko učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine.

Od materijalno-pravnih odredaba koje su bile relevantne za odlučivanje o pravima podnositelja ustavne tužbe, navode se:

- odredba **čl. 50., st. 1., t. 3. Ovršnog zakona** („Narodne novine“, broj: 112/12. i 93/14., nastavno: OZ) koja izričito propisuje da je dopušteno osporavati rješenje o ovrsi, a time i ovršnu ispravu i njene pravne posljedice, ukoliko je ovršna isprava na drugi način stavljena izvan snage ili je, na drugi način, izgubila svoju djelotvornost,
- odredba **čl. 126., st. 1. Zakona o obveznim odnosima** („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08. i 125/11., u tekstu: ZOO), koja propisuje da zastarom obveze glavnog dužnika zastarijeva i obveza jamca,
- odredba **čl. 214., st. 1. ZOO-a** koja propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze,
- odredba **čl. 228. ZOO-a** koja propisuje da međusobne tražbine iz prometa roba i usluga zastarijevaju za vrijeme od 3 godine,
- odredba **čl. 327., st. 1. ZOO-a** koja propisuje da sudovi na ništetnost dužni paziti po službenoj dužnosti,
- odredba **čl. 323. ZOO-a** koja propisuje da ništetni pravni poslovi ne proizvode nikakve valjane pravne učinke,
- odredba **čl. 322. ZOO-a** koja ništetnim pravnim poslovima propisuje one poslove koji su protivni Ustavu, prinudnim propisima i moralu društva,
- odredba **čl. 329. ZOO-a** koja ništetnim pravnim poslovima propisuje zelenaške ugovore,
- odredbe **čl. 4., u svezi s čl. 6. i čl. 51. Zakona o bankama** („Narodne novine“, broj: 84/02. i 141/06.),) koje su izričito propisivale da bankovne usluge može pružati banka koja od Hrvatske narodne banke za to dobije odobrenje ili banka iz države članice Europske unije koja osnuje podružnicu na području RH i od HNB dobije odobrenje za pružanje financijskih usluga,

- odredbe Zakona o deviznom poslovanju („Narodne novine“, broj: 96/03., 140/05. i 132/06.), koje sadrže identično reguliranje kao i ranije citirane odredbe Zakona o bankama,
- odredba **čl. 612. Zakona o trgovačkim društvima** („Narodne novine“, broj: 111/93., 34/99., 121/99., 52/00. – Odluka USRH, 118/03., 107/07., u tekstu: ZTD), koja izričito propisuje da inozemna trgovačka društva ne mogu trajno obavljati djelatnost na području Republike Hrvatske dok ne osnuju podružnicu.

IV.c)1. Suprotno gore citiranim procesnim odredbama ZPP-a, SZ-a i OZ-a, sudovi nisu valjano cijenili dokaze i okolnost da je trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. ishodilo rješenje nadležnog Općinskog suda u Splitu, poslovni broj: Ovr-6007/14 od 18. studenog 2014. godine, kojim je taj Sud odgodio provedbu izravne naplate po predmetnim zadužnicama i kojim je naložio FINI da odgodi izdavanje naloga bankama za prijenos zaplijenjenih sredstava do donošenja sudske odluke o prijedlogu društva SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. za proglašenje pljenidbe i prijenosa nedopuštenim, te kojim je to trgovačko društvo upućeno u parnicu radi proglašenja pljenidbe i prijenosa nedopuštenom, koju parnicu je i pokrenulo podnošenjem tužbe Sudu dana 02. prosinca 2014. godine u predmetu poslovni broj: Pi-943/2014, o čemu je Trgovačkom sudu dostavilo rubricirano rješenje, tužbu i potvrdu iz čl. 74. Sudskog poslovnika iz koje je razvidno da je rečena tužba zaprimljena pod brojem Pi-943/2014 i da predmet nije pravomoćno riješen.

Na takav način je bila dovoljno eliminirana propisana vjerojatnost iz čl. 39., st. 2. SZ-a i to sve sudskom odlukom.

U međuvremenu, rubricirano rješenje je postalo pravomoćno zbog negativnog sudskog odlučivanja o žalbi predlagatelja – vjerovnika iz stečajnog predmeta St-397/13, o čemu se u prilogu dostavlja i rješenje Općinskog suda u Splitu poslovni broj: Ovr-6007/14 od 18. ožujka 2015. godine sa klauzulama pravomoćnosti iz kojeg su razvidne te okolnosti.

Stoga, ovrha je obustavljena i nije pravilna argumentacija sudova o tome „da ovrha nije obustavljena i da je ista još u tijeku“.

Zbog navedenoga, imamo apsurdnu i nepravičnu pravnu situaciju da je trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. u cijelosti uspjelo u ovršnom postupku Ovr-6007/14 da se eliminiraju pravne posljedice ovršnih isprava, te da vodi meritorne parnične postupke protiv predlagatelja – vjerovnika u svezi pravne valjanosti spornih zadužnica, a da ga se osporavanim odlukama gura u stečaj i to prije nego su nadležni sudovi donijeli meritorne odluke o njegovim zahtjevima.

Svakako, nije pravično prema trgovačkom društvu SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. da se ovo, prije okončanja sudskog postupka Pi-943/2014 u kojem se raspravlja o pravnoj valjanosti spornih zadužnica kao o meritornom zahtjevu (i to sve zbog razloga koji su iznijeti u ranijem tekstu ove ustavne tužbe), gurne u stečaj i da sudovi koji su o tome odlučivali uopće ne cijene takvu okolnost i da ne cijene razloge koji govore u prilog pravne nevaljalosti spornih zadužnica, a koje je to trgovačko društvo iznijelo pred sudove koji su odlučivali o

njegovoj daljnjoj pravnoj sudbini, jer se na takav način imenovano trgovačko društvo onemogućava u tome da nadležni sud ispita njegova prava u svezi spornih zadužnica u za to predviđenom sudskom parničnom postupku i to prije otvaranja stečaja i prije gašenja tog trgovačkog društva u spornom stečajnom postupku.

Isto tako, nije pravično da se trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. gurne u stečaj prije nego su nadležni sudovi pravomoćno odlučili o svim prijemima koje trgovačko društvo ima prema predlagatelju – vjerovniku iz rubriciranog sudskog postupka

U bitnome, Podnositelj je ishodio pravomoćne sudske odluke kojima su zadužnice temeljem kojih je podnositelju prijedloga za otvaranje stečajnog postupka nad društvom Podnositelja ustavne tužbe stavljene izvan snage do pravomoćnog okončanja parničnog postupka po tužbi trgovačkog društva Podnositelja ustavne tužbe protiv podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka i temeljem kojih je obustavljena ovrha koju je, upravo temeljem tih istih zadužnica, bio pokrenuo protiv trgovačkog društva Podnositelja ustavne tužbe, podnositelj prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, koju okolnost sudska tijela uopće nisu cijenila.

Na takav način je povrijeđeno Podnositeljevo pravo na pristup Sudu i to da upravo onaj Sud koji odlučuje u parnici po tužbi trgovačkog društva Podnositelja ustavne tužbe (tamo tužitelja) protiv podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka (tamo tuženika) radi nevaljalosti i ništetnosti zadužnica, a ne stečajni Sud, o tome iznese svoj pravoliijek i to nakon što razmotri sve argumente Podnositelja ustavne tužbe.

O tome je ovisilo kako svojstvo podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka kao vjerovnika stečajnog dužnika, a tako i svojstvo trgovačkog društva Podnositelja ustavne tužbe kao dužnika podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, a tako i sama kvaliteta zadužnica kao ovršnih isprava koje su, upravo zbog pravomoćnih sudskih odluka, na drugi način izgubile svoje svojstvo ovršnih isprava.

Naime, ukoliko su donijete kasnije pravomoćne sudske odluke kojima se izričito odlučilo da se odgađa provedba izravne naplate po spornim zadužnicama (temeljem kojih je predlagatelj podnio prijedlog za otvaranje stečaja) i ukoliko je trgovačko društvo Podnositelja upućeno u parnicu radi proglašenja ovrhe i prijenosa tražbine po tim zadužnicama nedopuštenom, ukoliko je pravomoćno odbačena žalba podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka protiv tako donijetog rješenja, te ukoliko je obustavljena ovrha koju je podnositelj prijedloga za otvaranje stečajnog postupka bio pokrenuo protiv trgovačkog društva Podnositelja ustavne tužbe, te ukoliko parnica koju je, postupajući po uputi nadležnog Suda, pravodobno pokrenulo trgovačko društvo Podnositelja ustavne tužbe i dalje nije riješena, to je onda pravično tumačiti da su zadužnice, zbog svega toga, na drugi način izgubile svojstvo ovršnih isprava, te da trgovačko društvo Podnositelja ustavne tužbe ima pravo da upravo parnični Sud ispita osnovanost tražbine podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, a ne da se sve to od sudova ignorira i da se, olako i nepravično, nad trgovačkim društvom Podnositelja ustavne tužbe, mimo toga, otvara stečajni postupak.

Sve ove okolnosti i dokaze podnositelj ustavne tužbe je iznio u tijeku postupka koji je prethodio donošenju sudskih odluka, a iznijeli su ih i u žalbi i u reviziji, koje okolnosti i dokaze nisu cijenili niti prvostupanjski, niti drugostupanjski Sud u žalbenom postupku, a niti revizijski Sud u za to propisanom postupku.

Posebno je neracionalno ocjenu gore iznijetih razloga podnositelja ustavne tužbe pravdati formalnim navođenjem da su zadužnice ovršne isprave i da predlagatelj u rubriciranom stečajnom predmetu nije bio dužan dokazati osnovanost svoje tražbine, već da je bio dužan samo učiniti vjerojatnim svoju tražbinu.

Očito je da su sudovi postupili na strogo formalističan način i da nisu ulazili u suštinsko i stvarno provjeravanje argumenata podnositelja ustavne tužbe.

Bit glavnog prigovora podnositelja ustavne tužbe je i bila ta da su ranije citiranom sudskom odlukom Općinskog suda u Splitu odgođeni pravni učinci spornih zadužnica kao ovršnih isprava, pa da su iste, zbog toga, izgubile svoju djelotvornost i pravne učinke sve dok se ne okonča sudski prijevor između stranaka, a nije se temeljio na tome da li se ili se ne radi o ovršnim ispravama i da li je ili nije predlagatelj – vjerovnik dokazao svoju tražbinu.

Sudovi isto nisu uzeli u obzir niti su isto cijenili, suprotno dužnosti koja je bila za takvo postupanje propisana odredbama **čl. 8., čl. 220., st. 1., te čl. 338., st. 4., 365., st. 2. ZPP-a**, zbog čega su podnositelji ustavne tužbe očito imali nepravilno suđenje, dok su sudovi očito učinili očite pogreške i u primjeni propisa i u prosudbi, budući su pogrešno procijenili postojanje važnih činbenika, kao što su pogrešno propustili uzeti u obzir sve činjenične i pravne elemente na koje su ukazivali podnositelji ustavne tužbe, a od koji su bili mjerodavni za donošenje sudskih odluka.

Kako je to već kazano, obrazloženje meritorne sudske odluke je bitan sadržaj sudske odluke, te vjerno mora sadržavati opis činjeničnog stanja utvrđenog na osnovi ocjene dokaza, činjenice koje su stranke iznijele i dokaze koje su predložile, na koji način i ocjenom kojih dokaza je Sud utvrdio odlučne činjenice, koje je pravo primjenio i zbog čega, te zbog čega navode i razloge koje nije prihvatio nije smatrao uvjerljivima, sve kako to i propisuje odredba **čl. 338., st. 4. ZPP-a**.

Stoga je očito u provedenom postupku od strane sudova propušteno uzeti u obzir sve činjenične i pravne elemente koji su objektivno bili mjerodavni za donošenje odluke.

IV.c)2. Iduća nepravilnost se sastoji u tome što su sudovi podnositelje ustavne tužbe, u dijelu navoda da se predlagatelj iz rubriciranog stečajnog spisa, već naplatio i da mu je tražbina prestala, odbili primjenom pravila o teretu dokaza, jer da „nisu dokazani takvi navodi“.

Međutim, sudovima nije bilo dopušteno tako postupiti bez da su izveli sve dokaze koje su podnositelji ustavne tužbe predložili na okolnosti provjeravanja svojih navoda.

U ocjeni navoda podnositelja ustavne tužbe, obzirom da se radi o predmetu koji je trajao od 2013. godine, prvostupanjski Sud je mogao napisati jednostavan dopis CROATIA OSIGURANJU d. d. i pitati ga da li su i kada učinjene kakve isplate predlagatelju iz rubriciranog stečajnog spisa i po kojem pravnom osnovu, sve kako su to podnositelji ustavne tužbe i predlagali sudu.

Isto tako, na okolnost provjere ovih navoda, mogao se ispitati i zakonski zastupnik stečajnog dužnika Ratko Božić, a mogli su se ispitati i predloženi svjedoci, kao što se moglo provesti i predloženo knjigovodstveno financijsko vještačenje, što također nije učinjeno iako je postupak trajao 2 godine.

Ne samo što sudovi nisu izveli ponuđene dokaze, nego nisu napisali niti jednu jedinu riječ o njima, a posebice nisu naveli zašto tako predložene dokaze ne smatraju bitnima za suđenje.

Suprotno ovome, sve izvedene dokaze su koristili isključivo i jedino za dokazivanje činjenica koje su govorile u prilog predlagatelja, a na štetu podnositelja ustavne tužbe, radi čega podnositelji ustavne tužbe očito nisu imali pravo na jednakost oružja u sudskom postupku.

IV.c)3. Iduća nepravdičnost i povreda prava na jednakost oružja u sudskom postupku se sastoji o tome što s Sudovi nisu izjasnili o razlozima zašto nisu izvedeni dokazi: pribavljanjem i čitanjem podataka od strane CROATIA OSIGURANJE d. d. o isplatama koje su učinjene predlagatelju po polici osiguranja za predmetne brodove koji se navode u ugovorima o kreditu na koje se pozivao predlagatelj, knjigovodstveno financijskim vještačenjem poslovnih knjiga predlagatelja, stečajnog dužnika i društva SIRIUS SHIPPING INC, te dokaza saslušanjem stranaka, te saslušanjem svjedoka Helmuta Grubera, Gernorta Holzmana, Sitki Koka, T. K. Kima, Dejana Kovačevića, Sandra Božića, Žane Božić Brkić Gordane Sobi, Dajane Jankov, Mirjane Žutić, Zdravka Kačića, Nikolice Brbore, na okolnost utvrđenja činjenice da se predlagatelj već naplatio po sklopljenim ugovorima o kreditu, pa da je prestala njegova tražbina, a time i pravo na naplatu po izdanim zadužnicama.

Isto tako, sudovi se nisu izjasnili o razlozima zašto nisu izvedeni ovi dokazi i na okolnost iznijetog prigovora zastare, koji prigovor su podnositelji ustavne tužbe pravdali navođenjem okolnosti da su sporne zadužnice dane kao sredstvo osiguranja po ranije spominjanim Ugovorima koje je predlagatelj dostavio u spis, a da je tražbina po tim Ugovorima zastarjela, pa da je došlo i do zastare tražbine po zadužnicama, kao sredstvu osiguranja.

Iste ove dokaze su podnositelji ustavne tužbe predlagali izvesti i na okolnost ništetnosti svih Ugovora iz kojih su proistekle sporne zadužnice, a samim time i ništetnosti spornih zadužnica, dok se sudovi nisu izjasnili zašto nisu izveli dokaze koje su ovi predlagali.

Nema nikakve sumnje da su sudovi ovlašteni samostalno odlučiti koji će se dokazi izvesti radi utvrđivanja važnih činjenica, ali nema nikakve sumnje da su sudovi dužni, ukoliko smatraju da predloženi dokaz nije važan za odluku i odbiju takav prijedlog, u rješenju o odbijanju (podredno, u obrazloženju sudske odluke kojom meritorno odlučuju o osnovanosti zahtjeva), jasno i određeno naznačiti

razloge odbijanja, sve kako bi se moglo ispitati postupanje sudova, koje postupanje je izostalo u slučaju podnositelja ustavne tužbe.

IV.c)4. Iduća nepravdičnost i povreda prava na jednakost oružja u sudskom postupku se sastoji u sudskom pravdanju razloga za odbijanje prigovora zastare.

Sudovi su i ovdje postupili strogo formalistički navodeći da su zadužnice ovršne isprave i da nije istekao desetogodišnji zakonski rok od njihova izdavanja.

Ovo podnositeljima ustavne tužbe nije bilo sporno.

Međutim, podnositelji ustavne tužbe nisu tako pravdali prigovor zastare.

Na stvarne razloge pravdanja prigovora zastare podnositelja ustavne tužbe, sudovi se nisu osvrnuli, niti su ih razmotrili, niti su se o njima izjasnili.

Naime, kako je to već kazano, podnositelji ustavne tužbe su ukazivali na okolnost da su sporne zadužnice izdane kao sredstvo osiguranja po ranije spominjanim Ugovorima o kreditu koje je predlagatelj dostavio u sudski spis.

Dakle, podnositelji ustavne tužbe su ukazali na okolnost da su sporne zadužnice izdane kao sredstvo osiguranja za glavni dug po tako sklopljenim Ugovorima, te su ukazali na točke 7. svih Ugovora u kojima je izričito stipulirana ovlast za predlagatelja da izvanredno otkáže Ugovore i naplati sve tražbne ukoliko korisnik kredita kasni s plaćanjem kamata i/ili glavnice ili bilo koje druge obveze iz tog Ugovora više od 30 dana, a koja okolnost je nesporno nastupila još 2007. godine, koju stipulaciju su tumačili navodeći da ista znači kako je predlagatelj bio ovlašten tražiti isplatu cijelog iznosa kredita kada su protustranka i dr. dužnici pali u kašnjenje s dvije rate najamnine i to po isteku roka od 30 dana od nastupa tog kašnjenja (navodeći da je isto uslijedilo odmah 2007. g, te da je predlagatelju istekao trogodišnji rok, koju okolnost predlagatelj nije osporio u rubriciranom sudskom spisu), te su se pozvali na pravni stav Vrhovnog suda **Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-861/07-2 od 20. 12. 2008. g.** iz kojeg proizlazi da pravo Banke na otkaz ugovora o kreditu treba promatrati neovisno od prava banke da po dospeljeću cijelog kredita na naplatu zatraži pravovremeno njegovu isplatu kako bi se izbjegao nastup pravnih posljedica zastare tražbine, navodeći da je dužnik pao u zakašnjenje već tijekom 2007. g. i da je zbog toga cijeli dug dospio na naplatu 2007. g., radi čega je prestalo pravo predlagatelja da putem Suda zahtijeva ispunjenje tražbine od glavnog dužnika, sve temeljem odredbe čl. 214., u svezi s čl. 228. ZOO-a, pa je prestalo i pravo da traži ispunjenje tražbine i putem sredstava osiguranja.

Sudovi se nisu izjasnili o ovako iznijetim argumentima revidenta, već su se zadržali na tumačenju prigovora zastare isključivo formalno promatrajući sporne zadužnice ovršnim ispravama, a ne i sredstvima osiguranja.

Podnositelji ustavne tužbe su ukazali na pogrešnu primjenu materijalnog prava iz čl. 126., st. 1., u svezi s čl. 214. i čl. 228. ZOO-a, navodeći da u sudskom postupku nije prieporno da su sporne zadužnice dane kao sredstvo osiguranja po Ugovorima o kreditu od 20. 03. 2007. g. (list 16 – 22 sudskog spisa St-397/13), od 03. 07. 2007. g. (list 32 – 38 tog sudskog spisa) i od 06.

11. 2007. g. (list 49 – 57 tog sudskog spisa), te da odredba čl. 126., st. 1. ZOO-a izričito propisuje da zastarom obveze glavnog dužnika, zastarijeva i obveza jamca, te da iz predmetnih Ugovora na koje se poziva predlagatelj proizlazi kako je točkama 7. svih Ugovora izričito stipulirana ovlast za predlagatelja da izvanredno otkaže Ugovore i naplati sve tražbene ukoliko korisnik kredita kasni s plaćanjem kamata i/ili glavnice ili bilo koje druge obveze iz tog Ugovora više od 30 dana, te da je glavni dužnik pao u zakašnjenje već tijekom 2007. g. (koja okolnost nije bila prijemna u postupku jer je predlagatelj nije osporio), pa da je onda cijeli dug dospio na naplatu 2007. godine, radi čega je prestalo pravo predlagatelja da putem Suda zahtijeva ispunjenje tražbine od protivne stranke po temeljnim Ugovorima, sve temeljem odredbe čl. 126., u svezi s čl. 214. i čl. 228. ZOO-a, pa da je stoga prestalo pravo predlagatelja da traži ispunjenje tražbine i temeljem sredstava osiguranja koja su izdana za tako zastarjele ugovore, o čemu se sudovi uopće nisu izjasnili, pa je očito da su u sudskim postupcima sudovi propustili uzeti u obzir sve činjenične i pravne elemente koji su bili objektivno mjerodavni za donošenje odluke po postojanju tražbine vjerovnika, na koji način je podnositeljima ustavne tužbe dodatno povrijeđeno pravo na pravično suđenje i jednakost oružja.

IV.c)5. Iduća nepravičnost se sastoji u tome što su sudovi o materijalno-pravnim odnosima stranaka odlučili kao o prethodnom pitanju, bez da su stvarno sagledali sve argumente i okolnosti na koje su ukazivali podnositelji ustavne tužbe i bez da su sačekali pravomoćan ishod sudskih postupaka koje je predlagatelj zbog tih pitanja već ranije bio pokrenuo, a sve opet na nepravičan način.

U postupku nije bilo prijemno da je protustranka protiv predlagatelja pokrenula veći broj sudskih postupaka i to radi proglašenja pljenidbe i prijenosa nedopuštenim (OS u Splitu, Pi-943/2014), da je pred Trgovačkim sudom u Splitu pod posl. br. P-641/13 pokrenut postupak radi utvrđenja ništetnosti spornih zadužnica, a nije bila prijemna niti činjenica da se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, Stalnom službom u Karlovcu, pod posl. br. P-1048/14 vodi spor po tužbi protustranke protiv FINE, radi utvrđenja nedopuštenosti ovrhe po spornim zadužnicama i dr., koji predmeti nisu pravomoćno okončani.

O pravnoj valjanosti spornih zadužnica i Ugovora temeljem kojih su ove izdane kao sredstvo osiguranja, Sudovi su odlučili kao o prethodnom pitanju paušalno navodeći da je protustranka o svemu trebala voditi računa kada je ulazila u jamstvene odnose sa predlagateljem i da je na vrijeme trebala odustati od poslovnog odnosa sa predlagateljem, te da su to prigovori za druge postupke koji se već vode između stranaka.

Međutim, ovakva ocjena Suda temelji se na površnoj ocjeni navoda protustranke i na pogrešnoj primjeni prava, što je nepravično i neracionalno.

Naime, prema odredbi **čl. 327., st. 1. ZOO-a**, na ništetnost Sud pazi po službenoj dužnosti.

Odredba **čl. 329. ZOO-a** propisuje da je ništetan ugovor kojim netko, koristeći se stanjem nužde ili teškim materijalnim stanjeme, ugovori za sebe ili za nekog trećega korist koja je u očitom nerazmjeru s onim što je on drugom dao ili učinio ili se obvezao dati ili učiniti.

Odredba **čl. 322. ZOO-a** propisuje da je ugovor protivan Ustavu, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, dok odredba **čl. 323. ZOO-a** izričito propisuje da ništetni pravni poslovi ne proizvode nikakve pravne učinke.

U provedenom sudskom postupku nije bila prijeporna činjenica da podnositelji ustavne tužbe od predlagatelja nisu primili niti jednu jedinu lipu.

Podnositelji ustavne tužbe su se branili da se radi o zelenaškim Ugovorima, a samim time da su zelenaške i sporne zadužnice jer su iste izdane kao sredstvo osiguranja po sklopljenim Ugovorima.

Materijalno-pravni prigovor na kojima su podnositelji ustavne tužbe temeljili svoje tvrdnje su navedeni u točki IV.b) naracije ustavne tužbe.

Ovako iznijete činjenične navode protustranka je temeljila na dokazni prijedlozima koji su također već navedeni u točki IV.bI naracije ustavne tužbe.

Sudovi, niti su sačekali pravomoćan ishod tako pokrenutih postupaka, niti su izveli i jedan dokaz na koji je upirala protustranka (pa makar jednostavnim saslušanjem z. z. stečajnog dužnika ili drugim brzim i prikladnim izvidima), nego su iznijeli onakav pravni stav o prigovorima podnositelja ustavne tužbe, radi čega je očito da Sudovi nisu vodili računa o strogoj zakonskoj dužnosti koja je propisana odredbom čl. 327., st. 1. ZOO-a, što je nepravilno i neracionalno.

Ovakvo postupanje sudova prema podnositeljima ustavne tužbe je neracionalno i nepravilno jer su sudovi dužni pravne norme tumačiti polazeći od cilja i svrhe koju je zakonodavac želio postići njihovim propisivanjem, te u skladu s tako utvrđenom svrhom primijeniti mjerodavnu pravnu normu, imajući u vidu specifične okolnosti konkretnog slučaja.

Učinci takvog tumačenja, u konkretnom slučaju i odnosom na podnositelje ustavne tužbe, zasigurno nisu suglasni s Ustavom i Konvencijom, jer sudovi nisu štitili podnositelja ustavne tužbe na propisani način – da vode računa o ništetnim pranim poslovima po službenoj dužnosti ili da makar sačekaju meritorno okončanje sudskih postupaka u svezi s time koje je podnositelj ustavne tužbe prije toga bio pokrenuo.

IV.c)6. Iduća nepravilnost se sastoji u tome što Sudovi, suprotno njihovoj Ustavom i Zakonom definiranoj dužnosti, u slučaju podnositelja ustavne tužbe, nisu sankcionirali nezakonito i neregistrirano obavljanje kreditnih i financijskih poslova predlagatelja.

Naime, kako je to u sudskom spisu proizlazilo iz pismena Hrvatske narodne banke koje su podnositelji ustavne tužbe dostavili u stečajni spis, predlagatelj nije imao odobrenje Hrvatske narodne banke za obavljanje kreditnih i financijskih poslova na području Republike Hrvatske u vrijeme sklapanja spornih Ugovora i u vrijeme izdavanja spornih zadužnica.

Dakle, predlagatelj je obavljao neregistriranu djelatnost, suprotno kogentnim odredbama Zakona o bankama, Zakona o deviznom poslovanju i ZTD-a.

Na ovu okolnost su se podnositelji ustavne tužbe pozivali navodeti da je i to razlog za nišetnost spornih zadužnica i nišetnost spornih Ugovora iz koje su nastale zadužnice, ali Sudovi istu nisu valjano cijenili.

Nepravično je u slučaju podnositelja ustavne tužbe da se na takav način, neracionalnim tumačenjem i neracionalnom primjenom propisa u slučaju podnositelja ustavne tužbe, koje tumačenje i primjena propisa nemaju uporišta niti u Ustavu, niti u Konvenciji, pozitivno sankcionira obavljanje neregistrirane djelatnosti na području Republike Hrvatske na štetu podnositelja ustavne tužbe, na koji način su povrijeđena Ustavom zajamčena prava na pravično suđenje.

IV.c)7. Iduća nepravičnost se sastoji u tome što trgovačko društvo SPLIT SHIP MANAGEMENT d. o. o. nije bilo osobni dužnik predlagatelja, već je bilo jamac platac, dok su sporne zadužnice nesporno proizišle iz takvih Ugovora o kreditu.

To sudovi nisu dovoljno uzeli u obzir, mada nije dopušteno pokretanje stečajnog postupka u situaciji kada stečajni dužnik nije i osobni dužnik vjerovnika, kako su to sudovi do sada tumačili u sličnim pravnim situacijama.

IV.c)8. Iduća nepravičnost se sastoji u tome što su sudovi, u slučaju podnositelja ustavne tužbe, odstupili od važeće sudske prakse u tumačenju i primjeni propisa, bez da su za to dali iakve razloge, na koji način je podnositeljima ustavne tužbe također povrijeđeno Ustavom zajamčeno pravo na pravično suđenje iz **čl. 29., st. 1. Ustava Republike Hrvatske.**

Naime, nije pravično da se u slučaju podnositelja Ustavne tužbe odstupa od postojeće sudske prakse, bez da se za takvo odstupanje iznesu valjani pravni stavovi.

U svezi načina primjene odredaba **čl. 8. i čl. 220. ZPP-a** Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci broj: **Rev-2732/88 od 06. lipnja 1989. godine – PSP 46/129**, iskazao pravni stav iz kojeg proizlazi da su sudovi bili ovlašteni izvedene dokaze prosuđivati po slobodnom uvjerenju, ali su bili dužni stečeno uvjerenje opravdati uvjerljivim i logičnim razlozima da bi se moglo provjeriti ima li takvo uvjerenje pravnu i činjeničnu osnovu, što nisu učinili u slučaju podnositelja Ustavne tužbe.

Da su sudovi valjano sagledali sadržaj spisa i isprava koje prileže spisu, te da su uzeli u obzir sve navode podnositelja ustavne tužbe i da su valjano pravdali slobodno uvjerenje u ocjeni dokaza, dosljednom primjenom odredbe čl. 8. i odredbe čl. 220. ZPP-a, lako bi bili utvrdili osnovanost svih navoda podnositelja Ustavne tužbe.

Na takav način su prvostupanjska i drugostupanjska odluka protivne pravnom stavu koji je, u svezi tumačenja odredbe čl. 8. ZPP-a, iskazan u odluci **Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2732/88 od 06. lipnja 1989. godine – PSP 46/129**, a suprotne su i ranije donijetoj **presudi Županijskog suda u Bjelovaru poslovni broj: Gž-303/01 od 08. 02. 2001. g. (IO VSRH 1/02-204 ili vidjeti Komentar Zakon o parničnom postupku autora Ive Grbina, nakladnika Organizator, Zagreb 2004., biblioteka**

Pravo 44, str. 217 ili bilo koje kasnije izdanje), dok sudovi nisu naveli razloge za takvo odstupanje.

Odnosom na nužne dijelove obrazloženja navoda stranaka i način valjane primjene odredbe **čl. 338., st. 4. ZPP-a** sudovi su iskazali pravni stav u odluci **Županijskog suda u Varaždinu GŽ-423/2006-2 od 25. travnja 2006. godine** koja je prošla evidenciju praćenja sudske prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske budući je objavljena u **Izboru odluka Vrhovnog suda RH 2/2006, na str. 255, sentenca 255**, pa je bila dostupna sudovima koji su postupali u slučaju podnositelja Ustavne tužbe.

Osporavane sudske odluke u cijelosti odstupaju od tako iskazanog pravnog stava, na koji način je došlo do odstupanja u suđenju u slučaju podnositelja Ustavne tužbe, za koje odstupanje sudovi nisu naveli razloge; pa je povrijeđeno pravo na pravično suđenje iz čl. 29., st. 1. Ustava Republike Hrvatske.

Glede primjene pravila o teretu dokaza i odredbe čl. 221.a ZPP-a, sudovi nisu ovlašteni odbiti tužbeni zahtjev pozivajući se na pravila o teretu dokazivanja ukoliko valjano nisu ocijenili sve dokaze koje je podnositelj Ustavne tužbe predložio u ranijem sudskom postupku.

Nema nikakve sumnje da sudovi nisu valjano cijenili provedene dokaze, sve kako je to i obrazloženo u ranijem tekstu ove revizije.

Na takav način su prvostupanjska i drugostupanjska presuda protivne pravnom stavu koji je, u svezi tumačenja odredbe čl. 221.a ZPP-a, iskazan u **odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-201/2008-2 od 28. veljače 2008. godine (Izbor odluka Vrhovnog suda RH br. 1/08, str. 233, sentenca 241)**, za koje odstupanje sudovi nisu naveli razloge, pa je povrijeđeno pravo na pravično suđenje iz čl. 29., st. 1. Ustava Republike Hrvatske.

Glede neocjene navoda podnositelja ustavne tužbe o postojanju osnova za uklanjanje vjerojatnosti na koju su ovi ukazivali temeljem isprava koje su dostavili u sudski spis, osporavane odluke su suprotne analognoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske koja se može primijeniti na konkretni slučaj, a koja je, primjerice, iskazana u odluci tog Suda **posl. br. Rev-1494/2011-2 od 28. 12. 2011. g. (Izbor odluka tog Suda broj: 1/12, str. 311, sentenca 256)**, a suprotne su i analognoj praksi upravo Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske koja se može primijeniti na konkretni slučaj, a koja je, primjerice, iskazana u odluci tog Suda **posl. br. PŽ-6573/2010 od 28. 10. 2010. g. (Izbor odluka VSRH broj: 2/11, str. 298/299, sentenca 246)**, te analognoj praksi Županijskog suda u Bjelovaru koja je iskazana u odluci GŽ-1031/03 od 18. 09. 2003. g. **(Izbor odluka VSRH broj: 2/13, str. 220/221, sentenca 251)** koji Sudovi, u ocjeni pojma vjerojatnosti, izričito iskazuju da je Sud postojanje ili nepostojanje pojma vjerojatnosti dužan cijeliti ima li više argumenata za osnovanost ili obratno i to polazeći od činjenica kojima je stranka temeljila svoje navode i dokaza koji su predloženi, kakvo postupanje je izostalo u slučaju podnositelja ustavne tužbe.

Sporne odluke su suprotne i pravnom stavu koji je, u svezi dužnosti sudova da po službenoj dužnosti vode računa o ništetnim pravnim poslovima, primjerice, iskazan u **odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br.**

Rev-116/86-2 od 16. 08. 1988. g. (izvorno), a suprotne su i odluci Županijskog suda u Varaždinu posl. br. GŽ-16/03 od 13. 01. 2003. g. (Izbor odluka VSRH br. 2/04, str. 36., sentenca 35), na koji način je dodatno povrijeđeno pravo podnositelja ustavne tužbe na pravično suđenje.

Isto tako, osporavane odluke su suprotne pravnom stavu o posljedicama ništetnosti koji je, primjerice, iskazan u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske **posl. br. Rev-191/98 od 02. 10. 2002. g. (Izbor odluka VSRH br. 1/03, str. 29, sentenca 28)**, a prema kome nije dopušteno zahtijevati ispunjenje obveze iz ništavog pravnog posla, na koji način je dodatno došlo do povrede prava na pravično suđenje.

U ocjeni navoda podnositelja ustavne tužbe da ovaj nije osobni dužnik predlagatelja, nego je samo jamac, te da se iz toga nisu ispunile pretpostavke za otvaranje stečajnog postupka, budući stečajni dužnik ne odgovara osobno, sudske odluke su suprotne odluci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske **PŽ-1763/2006 od 20. 12. 2007. g. (Izbor odluka VSRH broj: 1/07, str. 278/280, sentenca 275)**, pa je očito odstupanje od ranije iskazanog pravnog stava u slučaju revidenta, za koje odstupanje Sudovi nisu iznijeli nikakve razloge.

U ocjeni navoda podnositelja ustavne tužbe da je nastupila zastara jer se pravo Banke na otkaz ugovora o kreditu se treba promatrati neovisno od prava Banke da po dospijeću cijelog kredita na naplatu zatraži pravovremeno njegovu isplatu kako bi se izbjegao nastup pravnih posljedica zastare tražbine, osporavne odluke su suprotne pravnom stavu koji je, u sličnoj situaciji, iskazan u odluci **Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-861/07-2 od 20. 12. 2008. g.**, na koji način je dodatno povrijeđeno njihovo pravo na pravično suđenje jer sudovi nisu naveli niti jednu jedinu riječ zašto odstupaju od ranije iskazane sudske prakse.

Dakle, sudovi nisu iznijeli razloge zašto su u slučaju podnositelja Ustavne tužbe odstupili od ranije sudske prakse, pa je tako dodatno povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje **iz čl. 29., st. 1. Ustava Republike Hrvatske.**

V. Slijedom svega navedenoga u točki IV. naracije ove ustavne tužbe, očito je da su podnositelji ustavne tužbe imali nepravilno suđenje u rubriciranom sudskom spisu, **zajamčeno odredbom čl. 29., st. 1. Ustava Republike Hrvatske i čl. 6. uvodno citirane Konvencije.**

Na gore opisani način, došlo je i do povrede prava na pristup Sudu podnositelja ustavne tužbe koje im je zajamčeno odredbom čl. 29., st. 1. Ustava Republike Hrvatske.

Naime, bilo bi nezamislivo da se u pravnom poretku, utemeljenom na vladavini prava, strankama priznaju mnogobrojna procesna jamstva u postupku koji je u tijeku, a da se pri tome ne štiti ono što omogućuje korištenje tim jamstvima, a to je pristup Sudu i to kroz stvarnu ocjenu svih meritornih navoda i dokaza koje o tim navodima iznosi stranka koja sudjeluje u postupku pred Sudom.

Isto tako, vladavina prava, kao jedna od najviših vrednota ustavnog poretka RH, među ostalim sadrži obvezu sudova da, u slučajevima kada tumače i primjenjuju propise, postupaju na način da ne povređuju ljudska prava i temeljne slobode, dok je temeljno pravo podnositelja ustavne tužbe to da se svi njihovi navodi i prijedlozi brižljivo i savjesno ocjene i da se sudovi o tome očituju na prihvatljiv način.

Sudovi koji su postupali u rubriciranim predmetima su morali uvažiti zahtjeve prava na pravično suđenje, što u slučaju podnositelja Ustavne tužbe nije učinjeno.

Nema nikakve sumnje da postupci pred sudbenim tijelima moraju biti u skladu s načelima vladavine prava, koja se mogu poistovijetiti i s dobrim radom pravosuđa, pa bi prava na pravično suđenje zajamčena Ustavom i međunarodnim pravnim aktima, bila iluzorna i teoretska (umjesto stvarna i učinkovita), kada ne bi postojala obveza sudbene vlasti da obrazlaže svoje odluke – iako nije riječ o zahtjevu da se detaljno odgovori na svaku tvrdnju predloženu pred Sudom, ta obveza ipak da pretpostavlja pravo stranke u postupku da njezini navodi budu pažljivo ispitani, što je sve izostalo u slučaju podnositelja ustavne tužbe.

VI. Navodi točke IV.c)8. naracije Ustavne tužbe se imaju smisljeno primijeniti odnosom na povredu ustavnog prava na jednakost pred zakonom koje je podnositeljima ustavne tužbe bilo zajamčeno odredbom **čl. 14., st. 2. Ustava Republike Hrvatske**

Naime, iz svega ranije navedenoga, razvidno je da su Sudovi, u slučaju podnositelja Ustavne tužbe, drugačije primijenili citirane pravne odredbe odnosom na način primjene tih propisa u sličnim prijedlozima prema ostalim građanima i pravnim osobama.

Pobijane odluke u cijelosti odstupaju od ranijih pravnih stavova koje je podnositelj naveo tu točki IV.c)7- naracije Ustavne tužbe, pa je očito da su podnositelji Ustavne tužbe imali nejednak tretman u postupku pred sudovima, na koji način je i povrijeđeno njihovo ustavno pravo na jednakost pred zakonom.

VII. Oспоравanim sudskim odlukama je povrijeđeno i ustavno pravo na poduzetničku slobodu koje je podnositeljima ustavne tužbe bilo zajamčeno odredbom **čl. 49., st. 1. Ustava Republike Hrvatske.**

Naime, poduzetnička sloboda nužno u sebi sadržava pravo poduzetnika da rad obavlja prema propisima koji reguliraju njegovu djelatnost i da, za slučaj spora, sudovi njegove navode pažljivo ispituju i da mu ne narušavaju poduzetničku slobodu olakim prelaženjem preko njegovih navoda i uskratim njegovih osnovanih zahtjeva, te olakim otvaranjem stečajnog postupka nad poduzetnikom i to u situaciji kada se za takvo otvaranje stečajnog postupka nisu ostvarile sve kumulativne pretpostavke propisane zakonom.

Isto tako, poduzetnička sloboda nužno u sebi sadržava pravo poduzetnika da se valjano, od strane za to nadležnog suda i u za to propisanom sudskom postupku, ispituju svi njegovi postupci u ostvarenju njegovih prava prema subjektima sa kojima je ulazio u poduzetničke odnose i da se nad njim, prije pravomoćnog okončanja tih postupaka, ne otvara stečajni postupak glede

tražbine subjekata s kojim se poduzetnik nalazio u spornom poslovnom odnosu i o kojoj se vodi parnica, a koja tražbina je dvojbeni i koju poduzetnik može odgoditi sudskom odlukom.

Da bi se izbjeglo nepotrebno opterećivanje teksta ustavne tužbe, u ovom dijelu, također se imaju smisljeno primijeniti raniji navodi ove Ustavne tužbe.

VIII. Nastavno na ranije navode ustavne tužbe, podnositelji iste se:

- posebice poziva na raniju odluku Ustavnog suda RH i činjenicu da je odluka Županijskog suda u Zagrebu i Općinskog građanskog suda u Zagrebu, zbog svega navedenoga, protivna odluci koju je Ustavni sud Republike Hrvatske donio prigodom razmatranja pojedinačne ustavne tužbe koja se odnosila na jednakost svih pred zakonom, te na pravo na pravični postupak u sudskim postupcima, a prema kojoj Odluci je iskazan stav da vladavina prava, kao jedna od najviših vrednota ustavnog poretka RH, među ostalim sadrži obvezu sudova da, u slučajevima kada tumače i primjenjuju propise, postupaju na način da ne povređuju ljudska prava i temeljne slobode (tako, primjerice, Ustavni sud RH sudi u svojoj odluci broj: U-III-685/2005 od 14. 09. 2006. g., IO Ustavnog suda RH 1996 – 2009., str. 293, sentenca 135), obzirom da osporavane odluke u cijelosti odstupaju od tako iskazanog pravnog stava zbog svih ranije navedenih razloga,

- posebice poziva na raniju odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, prigodom razmatranja pojedinačne ustavne tužbe koja se odnosila na temeljna ljudska prava i pravo na pravično suđenje, već donio odluku sa iskazanom sentencom da sudovi i sudski postupci moraju uvažavati i zahtjeve prava na pravično suđenje sadržane u članku 29., st. 1. Ustava RH (tako, primjerice, Ustavni sud RH sudi u svojoj odluci broj: U-III-3119/2009 od 06. 05. 2010. g., IO Ustavnog suda RH 2010., str. 189/190, sentenca 65), obzirom da osporavane odluke odstupaju od tako iskazanog pravnog stava zbog svih ranije navedenih razloga,

- posebice poziva na raniju odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, donijetu prigodom razmatranja pojedinačne ustavne tužbe, a prema kojem postupci pred sudbenim tijelima moraju biti u skladu s načelima vladavine prava, koja se mogu poistovijetiti i s dobrim radom pravosuđa, pa bi prava na pravično suđenje zajamčena Ustavom i međunarodnim pravnim aktima, bila iluzorna i teoretska (umjesto stvarna i učinkovita), kada ne bi postojala obveza sudbene vlasti da obrazlaže svoje odluke – iako nije riječ o zahtjevu da se detaljno odgovori na svaku tvrdnju predloženu pred Sudom, ta obveza ipak da pretpostavlja pravo stranke u postupku da njezini navodi budu pažljivo ispitani (tako, primjerice, Ustavni sud RH sudi u svojoj odluci broj: U-III-2097/2007 od 12. 01. 2011. g., IO Ustavnog suda RH 2011, str. 119., sentenca 37), obzirom da osporavane odluke u cijelosti odstupaju od tako iskazanog pravnog stava, zbog svih ranije navedenih razloga.

IX. Iz gore navedenih razloga, podnositelji ustavne tužbe, predlažu da Ustavni sud Republike Hrvatske donese slijedeću

ODLUKU**I. Ustavna tužba se usvaja, te se ukidaju:**

- rješenje Vrhovnog suda Republike HRvatske poslovni broj: Revt-310/2015-8 od 28. siječnja 2020. godine,
- rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-1412/15-6 od 02. lipnja 2015. godine,
- rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj: St-397/2013 od 23. siječnja 2015. godine.

II. Predmet se vraća Trgovačkom sudu u Splitu na ponovni postupak.

III. Ova odluka će se objaviti u „Narodnim novinama“.

XI. POPIS PRILOŽENIH DOKUMENATA

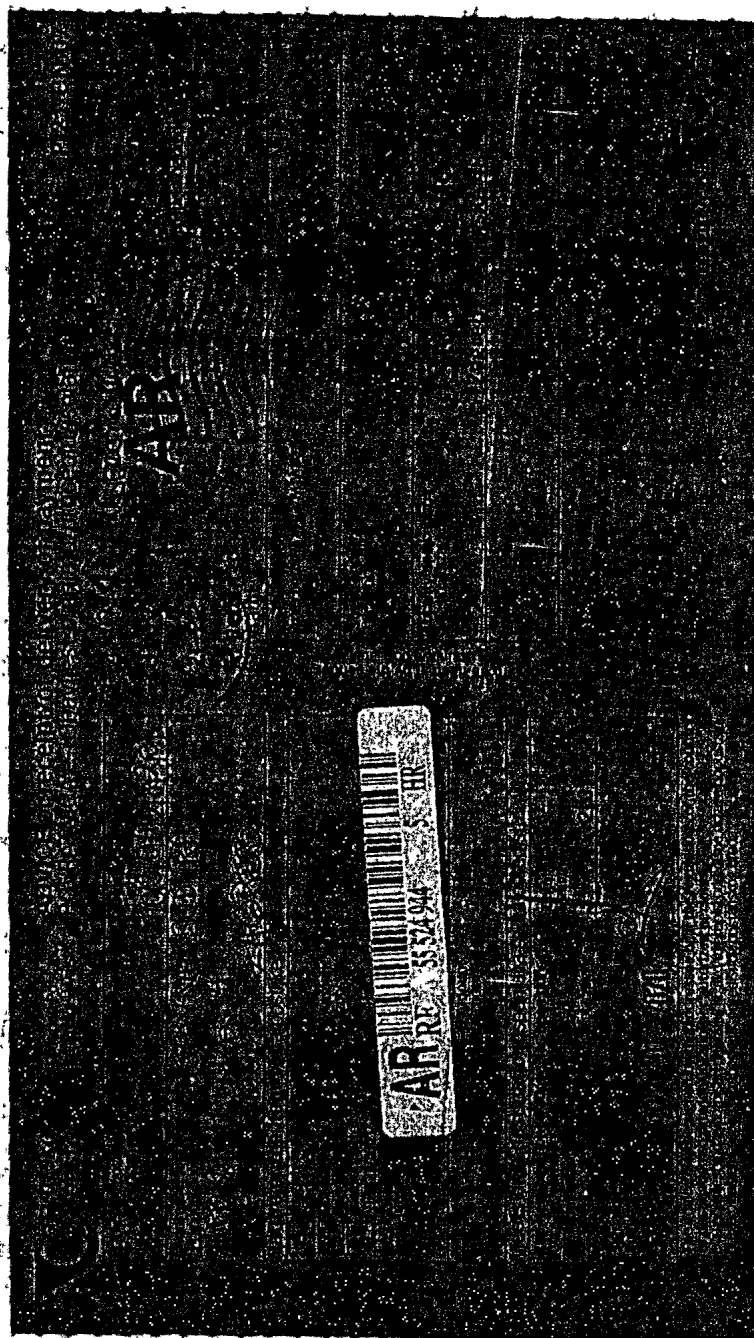
Uz ustavnu tužbu se prilažu:

- posebna punomoć, (u izvorniku za ustavnosudski spis),
- dvije preslike ustavne tužbe,
- osporeni akta koji je naveden u točki II A, u 3 primjerka, onako kako je primljen od suda,
- preslika ostalog pojedinačnog akta donijetog u istom predmetu, koji se osporava, a koji je naveden u točki II B,
- preslika ostalog pojedinačnog akta donijetom u istom predmetu, koji se osporava, a koji je naveden u točki II B,
- preslika žalbe u spisu TS Split St-397/13, uz poštansku potvrdu,
- preslika revizije u spisu TS Split St-397/13, uz poštansku potvrdu,
- preslika rješenja OS Split Ovr-6007 od 18. 11. 2014. g.,
- preslika rješenja OS Split Ovr-6007/14 od 10. 03. 2015. g.,
- preslika rješenja OS Split Ovr-6007/14 od 10. 03. 2015. g.,
- preslika rješenja OS Split Ovr-6007/14 od 18. 03. 2015. g.
- preslika potvrde o spisu OS Split Pi-943/2014,
- izvod iz e-upisnika Ministarstva pravosuđa za spis OS Split Pi-943/2014 sa stanjem na dan 03. 04. 2020. g.

Otpremljeno:

- dne 03. 04. 2020. g., poštom, preporučeno, s povratnicom

Za podnositelja Ustavne tužbe, punomoćnik:

IOŠKO BILISKOVA
ODAJETNIK
Jagreb, Bečijaševa 42

PUNOMOĆ

Ovlašćujem(o) .....

ODVJETNIK

JOŠKO BILIŠKOV

Zagreb, Đorđićeva 5

ODVJETNIK

JOŠKO BILIŠKOV

Zagreb, Petrinjska 48

..... da me (nas) zastupa u građanskom,
parničnom, vanparničnom, ovršnom, zemljišnoknjižnom postupku, kaznenom
predmetu, postupku pred trgovačkim sudom, u postupku pred tijelima državne
uprave koji se vodi kod USTAVNOG SUDA REPUBLIKE HRVATSKE

zbog Ustavne tužbe i dopisa zahtjeva (broj: 1524
Pest-3102015-9 i drugo)

pod poslovnim brojem .....

Ovlašćujem(o) ga da me (nas) zastupa u svim mojim (našim) pravnim
poslovljima, sudu i izvan suda i kod svih drugih državnih tijela te da zbog zaštite
i ostvarenja mojih (naših) na zakonu osnovanih prava i interesa poduzima sve
pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva a naročito da
podnosi tužbe i ostale podneske, da sklapa poravnanja, da daje nasljedne
izjave te da prima novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajem(o) da ga zamjenjuje .....

u Zagrebu

dana 03.04.2020 god.

[Signature]

Prijamna knjiga

Pošiljatelj: ⁽¹⁾

ODVIJETNIK
JOŠKO BILIŠKOV
Zagreb, Petrinjska 48

broj: 48

preporučena pošiljka	prioritetna preporučena pošiljka
vrijednosna pošiljka	prioritetna vrijednosna pošiljka
e - paketi	Poslovni paketi
Paketi	hpekspres pošiljke
unutarnji	unutarnji
međunarodni	međunarodni

Broj pošt. ureda	Šifra korisnika	Datum
1101010	6723570304	

Red. br.	Prijamni broj ili uplatni broj	Primatelj	Adresa primatelja	Odredište poštanski broj	Rok uruč.	Zona	Masa (g)	Vrijednost Otkupnina Donos:	Poštarina kn lp	Dopunska usluga ⁽²⁾ AR PLUS	Napomena ⁽³⁾
1.	55524942 8	OPĆINSKI SUD u SIBENIKU	Uška ulica 1	TISNO 22240							32/18(3)
2.	43 1	USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE	Trg Sv. Marka 4	ZAGREB 10000			90			X	61/13(2) Podnosač
3.	44 5	USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE	Trg Sv. Marka 4	ZAGREB 10000			800			X	61/13(1) Ustavna žalba
			316								

LEGENDA:

- (1) - Upisati ime i prezime / naziv pravne osobe i staviti otisak pečata za pravnu osobu RH
(2) - Upisati skraćenicu za zahtjevanu dopunsku uslugu

Značenje oznaka:

- AR - s povratnicom
- Plus - brzi postupak s pošiljkom
- I/G - izdvojeno / glomazno
- UO - uručiti osobno
- A - Adresa (mjesto uručjenja paketa)
- PU - Poštanski ured (mjesto uručjenja paketa)
(3) - Upisati vrstu pošiljke: PAR - PVR - PREK - IPR - POR ili neki drugi namenu

Predao:

ODVIJETNIK
JOŠKO BILIŠKOV
Zagreb, Petrinjska 48

03.04.20-20

10000

Primio:

(Potpis pošiljatelja ili ovlaštene osobe koja u ime pošiljatelja predaje pošiljke)

(otisak pošt. žiga)